

MIROSLAV KREJČÍ

2 POVÍDKY

PSANCEM V TIBETU / HROZBA

Miroslav krejčí

2 povídky

ilustrace Miroslav krejčí starší

Psancem v Tibetu	4
Hrozba.....	66

Psancem v Tibetu

Velký terénní vůz zastavil předními koly až těsně u hrany hluboké průrvy. Motor přestal vrnět, všechny dveře se otevřely téměř současně a téměř současně také odrazily paprsky ostrého poledního slunce. Z vozu vystoupili čtyři muži. Na první pohled bylo zřejmé, že v tomto drsném prostředí zasněžených velehor jsou to cizinci. Všichni byli zhruba stejného věku, mezi třiceti až čtyřiceti lety, velice dobře oblečení a podle nenuceného sebevědomého vystupování se dalo usoudit, že budou nejspíš i dobře finančně zabezpečeni. Vysoký, černovlasý muž s tmavým strništěm na tváři, který původně seděl na místě spolujezdce, se opatrně přiblížil k okraji údolí, nahnul se dopředu a zvědavě si hrozivě vyhlížející strmé skály prohlížel.

„Kluci, je tu vodopád!“ otočil se nadšeně k ostatním. „Až teď konečně věřím tomu, že jsme se sem dostali.“ Pokračoval a dál si užíval ten velkolepý pohled na horské velikány Himalájí, které je obklopovaly ze všech stran.

„To, že jsme Jacku dostali povolení ke vstupu do Tibetu, mohli si sebou vzít naše auto a nedoprovází nás nějaká čínská eskorta, se dá srovnat se zázrakem.“ Další z mužů se osmělil, postavil se na okraj průrvy vedle Jacka, roztáhl ruce do stran, jakoby tu krásu kolem chtěl obejmout a zhluboka se nadechl.

„Bože, to je nádhera! A ten vzduch! Byla otrava všechna ta povolení vyřídit, ale teď jsme tu a stálo to za to.“

Všichni se na chvíli odmlčeli.

„Jediné, co mi tu chybí je to, že nevím, co se teď děje v naší firmě.“ Přidal se nakonec k hovoru další z mužů.

„Ale to snad nemyslíš vážně, ty workoholiku.“ Otočil se k němu Jack. „Eddie, za prvé, máme dovolenou a pak se to ve firmě snad bez nás pár dní taky nezblázní. Takže easy, jo?“

„No ale stejně by mě zajímalo, jak...“ nedal se odbýt Eddie.

„Ale no tak, nech toho.“ Šťouchl do něj přátelsky Jack.

„Nech mě alespoň domluvit, ne?“ naoko nazlobeně k němu Eddie napřáhl ruku a naznačil pohlavek. V tu chvíli se Jack zaklonil, aby se jako pomyslnému úderu vyhnul, udělal krok dozadu a najednou ucítil, že jeho noha vstoupila do prázdna. Vytřeštil oči, rychle se pokusil předklonit, aby vrátil rovnováhu nad pevnou půdu, ale už bylo pozdě. Přestože jako ve zpomaleném filmu začal mávat rukama, začalo se jeho tělo pomalu převažovat dozadu nad propast, až nakonec před užaslymi pohledy jeho přátel zmizelo za okrajem skály.

„No do prdele!“ ozval se po nekonečně dlouhé vteřině Eddie. Rychle si lehl na zem a s bušícím srdcem se podíval přes okraj. Ostatní se k němu opatrně přidali.

„Jacku!“ zavolaly skoro ve stejný okamžik tři hlasy do propasti.

„Vidíte ho někdo? Nebo slyšíte?“ zeptal se po pár vteřinách naslouchání Eddie. Ostatní dva už také na břicho, se jen na okraji křečovitě drželi skály a s bledými tvářemi se zmohli pouze na zavrtění hlavou.

„Tohle je teda průser! Co teď budeme dělat?“

* * *

Když Jack ucítil, že jeho noha vstoupila do prázdna, srdce mu v ten okamžik vletělo skoro až do krku. Prudce se předklonil a máváním oběma rukama se snažil získat znovu rovnováhu a dostat se celým tělem zpátky na okraj skály. Podvědomě už ale věděl, že snaha je marná a jeho představivost začala naplno pracovat. Během vteřiny si promítl celý svůj možný pád a už se viděl celý zkrvavený s rozlámanýma nohama a roztříštěnou lebkou ležet na dně

rokle.

„Chudák máma!“ stačil ještě pomyslet a pak už jen se zavřenýma očima cítil, jak vítr kolem jeho uší začíná zrychlovat. Už už čekal nějaký náraz, který ten hrozný pocit ukončí, když najednou celé jeho tělo zaplavil zvláštní chlad a vzápětí na to dostal úder do hlavy. Všechno zhaslo.

Něco jakoby cvaklo. Něco mezi leknutím a probuzením. První co Jack začal vnímat naplno, byla zima, která prostupovala jeho zády.

„Do prdele, to je ale kosa.“ Pomyslel si a otevřel pomalu oči. Přímo nad sebou uviděl černou oblohu s tisíci třpytícími se hvězdami a zvláštní žlutavé mihotání, které se odráželo od skály vedle něho. Ztěžka otočil hlavou směrem, odkud mihotání vycházelo a po své pravé straně uviděl plápolat malý ohýnek.

„Tak už ses probudil?“ ozvalo se najednou kousek od něj a ze stínu, který vytvářely plameny ohně, se vyklonila mužská postava.

Jack sebou úlekem trhnul a chvíli se v matném světle snažil rozpoznat, co je to za muže na druhé straně ohně.

„Co vy jste zač?“ Zeptal se, a pokusil se pokrčit nohy k sobě, aby se mohl posadit. Ty se ale ani nehly.

„Co je to?!“ Jack si sáhl na stehno, ale svůj dotyk ruky na noze vůbec necítil. V tu chvíli jej polil studený pot.

„Hm.“ ozvalo se ze tmy. „Myslel jsem si, že budeš mít asi problém s nohama. Na páteři, kousek nad pasem, máš velkou krvavou sraženinu. Asi je pohmožděná mícha. V lepším případě.“

„Ale to přeci není možné!“ mačkal prsty Jack s bušícím srdcem plnou silou kůži na nohou.

„A kdo vy vlastně jste?“ zeptal se znovu, když se trochu uklidnil. „A jak jsem se sem dostal?“

„Já jsem mnich. Tady z Tibetu. Jmenuji se Sogjal. Před dvěma dny jsem šel podél řeky a tebe jsem zahlédl vznášet se na její hladině. Musel jsi do vody spadnout jen chvíli předtím, protože si po vytažení začal dýchat docela brzy.“

„Asi jo,“ odpověděl roztržitě Jack. „myslím, že si vzpomínám. Stáli jsme s klukama nahoře na skále. Trochu jsme se tam poštuchovali a já jsem spadl dolů. Ztracený Eddie!“

„Musím rychle k doktorovi!“ pokračoval po chvilce horečného přemýšlení. „Jak se k němu dostanu?“

Sogjal se k němu znovu naklonil a podával mu malou misku s nějakou tekutinou.

„Vypij to. To tě posilní.“

„Já ale teď sakra nechci nic jiného, než se dostat do nemocnice!“ téměř hystericky zareagoval Jack. „Jak se tam dostaneme?“

„Jsme uprostřed Himalájí. Nejbližší nemocnice je odtud asi tak čtyři dny chůze tvrdým horským terénem.“ Odpověděl Sogjal a pokynul rukou, ve které Jackovi podával misku. „No tak, vypij to.“

„Chůze?“ protáhl Jack. „Děláš si legraci?“

„Ráno něco vymyslíme. Teď v noci stejně nemůžeme nic dělat.“ Sogjal znovu posunul ruku s miskou blíž k Jackovi. Ten po chvilce zaváhání nádobu vzal a opatrně si loknul.

„Co to proboha je?“ ušklíbl se vzápětí.

„Čaj s máslem.“ Ozvalo se pobaveně ze tmy. „Nic ti to neudělá, dostaneš do těla nějaké kalorie a bude se ti líp spát.“

První Jackova myšlenka ráno, když se probudil, byla, že

ten sen, ve kterém nemohl hýbat nohama, byl strašný. Pak zkusil opatrně pohnout nohou a znovu ucítil ten včerejší ledový pot na zádech.

„Tak to nebyl sen!“ pomyslel si, položil hlavu zpátky na zem a znovu zavřel oči.

„Nejde to, co?“ ozvalo se do ticha.

Sogjal seděl kousek vedle něho v pozici lotosového květu, ruce na kolenou, zavřené oči a prováděl ranní meditaci. Jack se pootočil tělem tak, aby na něho lépe viděl, nadzvedl se na loktech a konečně se v denním světle podíval na toho, kdo mu vlastně zachránil život. Sogjal byl mladý muž, Jack odhadoval jeho věk tak na třicet let. Vyholená hlava, snědý kulatý obličej, vystouplé lícní kosti, pevná ramena. Oblečený do typického rudého oděvu tibetských mnichů.

„Jak to, že umíš anglicky? A jak si věděl, že máš anglicky mluvit se mnou?“ zeptal se po chvíli Jack.

„Podíval jsem se do tvého pasu a přestože byl celý rozmáčený, přečetl jsem si, že jsi Američan. A chodil jsem do čínské školy. Tam je angličtina povinná. A jak si se sem vlastně Jacku dostal?“

Jack se už nadechl, aby se zeptal, jak to, že zná jeho jméno, ale pak si uvědomil, že mu Sogjal už vlastně odpověděl. Viděl přeci jeho pas.

„Jsem tu s kamarády. Vlastně jsou to moji společníci ve firmě. Chtěli jsme se podívat do Tibetu, udělat si zajímavou dovolenou. Přeci jen je to pro nás takové trochu tajuplné místo.“

„A co děláš, čím se živíš?“ položil zvědavě další otázku Sogjal.

„Jsem burzovní makléř. Vlastně celá naše firma se zabývá nákupem a prodejem akcií, poradenstvím, investicemi a vším,

co s tím souvisí.“

„Aha.“ Pokýval hlavou Sogjal a přihodil do skomírajícího ohýnku kus dřeva. „Nevytváříš tedy nic. Žádné hodnoty. Jen obchoduješ. Přeléváš peníze sem a tam, a něco u vás vždycky uvízne.“

„No,“ trochu překvapeně po chvílce zareagoval Jack. „Takhle jsem se na to teda nikdy nedíval. Ale je to přeci práce jako každá jiná. A poskytujeme pracovní místa. A co děláš ty? Ty něco vytváříš?“ zeptal se trochu ironicky.

Sogjal se pobaveně usmál.

„To bych ti asi těžko vysvětloval. A určitě by to nešlo pár větami. A taky bychom měli jít. Musíme se co nejdříve dostat do nejbližší vesnice. Nepočítal jsem s tím, že se budu muset dělit o jídlo, takže moje zásoby nám dvěma určitě stačit nebudou.“

„A co já?“ zeptal se Jack. „Nemohu přeci chodit.“

„Vezmu tě na záda.“ Odpověděl lakonicky Sogjal.

* * *

„Ani jsem ti ještě nepoděkoval, že jsi mi zachránil život.“ Řekl Jack asi po hodině těžké chůze, kdy seděl Sogjalovi na zádech a snažil se všemožně nějak nadlehčovat, aby mnichovi usnadnil chůzi s tak velkým břemenem. Moc úspěchu to ale nemělo, Sogjal těžce dýchal a byl celý zpocený.

„Na chvílku se zastavíme.“ Posadil s obtížemi Jacka místo odpovědi na skálu Sogjal. „Vidím, že to nebude tak jednoduché!“

„A co ty tu vlastně děláš? Tak sám uprostřed hor?“ zeptal se Jack, když viděl, že už se mnich trochu vydýchal. Ten se na něho zkoumavě podíval a pak téměř neznatelně mávl rukou.

„Schovávám se před Číňany.“

„Cože?“ udiveně se předklonil Jack. „Ty utíkáš před Číňany? A proč?“

„Dal jsem jednomu z nich pěstí do obličeje. Asi jsem mu zlomil nos.“ Pokyvoval hlavou Sogjal.

„Tys dal po hubě Číňanovi? Ty mnich? A proč prosím tě?“ Jack by stále zvědavější.

Sogjal se pohodlně opřel o skálu, podíval se na Jacka, jakoby se sám sebe ptal, proč by to vlastně tomu cizinci mě vykládat, ale nakonec odpověděl.

„Víš, náš klášter je takový nenápadný, malý, dalo by se říct zastrčený a Číňani se o něj moc nestarali. Když jednou za čas přišli, tak ho spíš jen z rutiny celý prolezli a zase odešli. Tentokrát ale přišli hodně zhurta. V nejbližším městě došlo zase k nepokojům a někdo jim řekl, že pár vzbouřenců se v klášteře schovává. Náš představený Láma jim sice řekl, že to není pravda, ale to Čínským vojákům nestačilo. Posadili ho na koně a chtěli ho odvézt do města na výslech. Ujeli sto metrů, Láma najednou spadl z koně a byl mrtvý. Přiběhl jsem tam, odstrčil vojáka, co se ho pokoušel zvednout a dostal jsem ránu pažbou. Tak jsem se otočil, ohnal se rukou a trefil Čínského důstojníka do obličeje. V podstatě to bylo omylem. Hned jsem ale věděl, co by následovalo a tak jsem utekl.“

„Jak to, že byl ten váš představený mrtvý? Nějaká mrtvice, nebo co?“ zeptal se zvědavě Jack.

„Ne.“ Odpověděl se zavrtěním hlavou Sogjal. „Umřel, protože umřít chtěl.“

Jack pokýval pochybovačně hlavou.

„To je přeci nesmysl. Nikdo nemůže umřít jen proto, že si řekne, teď umřu. A vůbec, každý má přeci pud sebezáchovy. Kdo by chtěl zbytečně umřít?“